

BAZAR

The background of the cover is a dark, textured red. In the center, there is a large, ethereal figure of a person standing, surrounded by a swirling, cloud-like mass of light green and blue. The figure's head is replaced by a white, skull-like shape. Below the figure, there are dark, shadowy shapes that look like hands or claws reaching up. The overall mood is mysterious and dramatic.

JOONA **KESKI
TALO**

**PAHINKAAN
MEISTÄ**

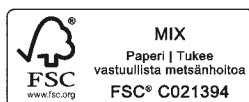
R O N N Y H O L M

JOONA KESKITALO

PAHINKAAN MEISTÄ

R O N N Y H O L M 1

BAZAR

1. painos
Ronny Holm -sarjan 1. osa

© Joona Keskitalo ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Laululyriikkasitaatit:

- s. 170 ja 448 kappaleesta Burn Bitch Burn, san. Gene Simmons
- s. 268 kappaleesta Sound of Silence, san. Paul Simon
- s. 372–373 kappaleesta Ghostbusters, san. Ray Parker Jr.
- s. 447–448 kappaleesta Sheep, san. Roger Waters

Anthony ”Tony” Robbinsin sitaatit:

- s. 92 mukaeltu teoksista *Awaken The Giant Within* (Simon & Schuster, 1991) ja *Unlimited Power: The New Science of Personal Achievement* (Simon & Schuster, 1986).
- s. 94 teoksesta *Awaken The Giant Within* (Simon & Schuster, 1991) sekä Facebook-julkaisusta 5.2.2015.

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-870-475-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

PROLOGI

Kun kuolemasta oli kulunut viikko ja kuusi päivää, järjestettiin hautajaiset.

Hautajaisaamu oli kylmä ja tyyni. Se oli niin kylmä, että kirkon ikkunoiden lasimaalaukset olivat huurtuneet kauttaaltaan, ja niin tyyni ja hiljainen, että ovella seistessään saattoi kuulla jääkiteiden ritisevän vanhojen hirsien sisällä. Ja koska harjakkatkin oli peittynyt kokonaan lumeen ja sen jyrkät lappeet yhdistyivät kukkulalle kasautuneisiin kinoksiin, näytti siltä kuin kirkko olisi nostettu lumesta ja jäästä suojaksi kylmää vastaan.

Eräällä kirkon käytävistä, jonka ikkunassa hetki sitten lepataneet kynttilät olivat sammuneet, seiso i kapea arkku. Siltähän arkut aina näyttävät – kapeilta. Liian ahtailta pitääkseen sisällään sen kaiken, mitä ihminen oli eläessään. Ehkä ihmiset kutistuvat kuollessaan. Tai sitten kyse on vain arkun muodosta, optisesta harhasta. Niin tai näin, varmaa on, että kaikki mikä joskus alkaa, myös joskus loppuu.

Nousukiitoon lähtenyt ura – väliaikaista.

Hiekkaiset kuravaatteet eteisen matolla ja keskiyön herätykset – hetkellistä.

Loputtomalta tuntuva kesäyö ystävien kanssa – ohi ennen kuin kunnolla alkoikaan.

Ja elämä. Se myös.

Ja vaikka kukaan ei tiedä, mistä tulemme tai minne olemme matkalla, ainakin on niin, että kuolema on yhtä tarpeellista kuin elämäkin. Sillä mitä merkitystä millään olisi, ellei mikään koskaan päättyisi? Mitä väliä olisi sillä, kenen kättä puristat alttarilla,

miten saatat lapsesi matkaan ensimmäisen koulupäivän aamuna tai kuka katsoo kanssasi, kun aurinko painuu puiden latvojen taa, jos edessä olisi ikuisuus? Loputtomasti rakkaita, loputtomasti lapsia, äärettömästi elämää ja kesäiltoja. Lopulta – tai aikanaan, koska loppua ei olisi – et muistaisi edes esikoisesi nimeä. Mitä väliä yhdelläkään päätöksellä olisi, jos uusia mahdollisuuksia olisi ääretön määrä? Määrättömän edessä mikään ei maistu miltään eikä millään ole mitään merkitystä.

Yhtä paljon kuin tarvitaan alku, tarvitaan myös loppu. Silloin kaikki, mitä niiden väliin osuu, muuttuu arvokkaaksi. Ja sitä, mikä on ihmisen alun ja lopun välissä, kutsumme elämäksi. Vaikka kuolema ei voikaan tarjota elämäämme sisältöä, se voi tehdä jokaisesta hetkestä korvaamattoman.

Siispä kapea, valkoinen arkku hämärässä käytävässä. Sisällä mies.

Ronny Holm.

Loppu.

Mutta ennen loppua oli alku, elämä. Ja millainen elämä se olikaan.

Tämä on tarina Ronny Holmin elämästä ja kuolemasta.

ENSIMMÄINEN OSA

PAHINKAAN MEISTÄ

1.

Kesäkuu 1997, Helsinki, Jakomäki

Sillä viikolla Helsingin ylle oli seisahtunut harvinaislaatuinen säärintama, ja ennusteet lupasivat kuuminta kesää vuosikymmeeniin. Saatettaisiin jopa sivuta kesän -72 ennätystä, jolloin pellot paloivat ja järvien pinnat laskivat. Sen kesän ihmiset muistivat. Niin he muistaisivat tämänkin, mutta aivan eri syystä.

Oli aikainen aamu. Sarastus kimmelsi kasteisella nurmella ja hiipi koivunlehtien lomasta kerrostalon ikkunaan, jonka sälekaihtimet riippuivat raollaan. Ne oli illalla suljettu huolimattomasti, ja siksi aamun ensimmäiset säteet tavoittivat nyt naisen suljetut luomet. Silmäkulmat kurtistuivat. Nainen käänsi päättään ja hautasi kasvonsa vieressään makaavan miehen suolaiseen kylkeen.

– Ronny, ikkuna, nainen mumisi.

Mies tuhisi syvässä unessa kasvot auringonvalossa kylpien. Hänen poskessaan, melko tarkasti kaihdinten välistä siivilöityvässä valokaistaleessa, erottui pieni kuoppa, jonka keskellä oli L-kirjaimen muotoinen arpi. Nainen tönäisi miestä ensin hellästi, sitten rajummin. Tuhina katkesi. Mies maiskautti huuliaan.

– Ronny, sälekaihtimet.

Mies raotti toista silmäänsä.

– Häikäisee, nainen ähkäisi.

Ronny kohottaui istumaan, rapsutti hikistä rintaansa ja nousi sulkemaan kaihtimet. Hänen päästyään takaisin sänkyyn

nainen kietoi kuumat raajansa hänen ympärilleen kuin hämähäkki, joka on vaistonnut verkkoonsa lennähtäneen saaliin.

– Nukutaan vielä, nainen kuiskasi.

Ronny ei vastannut, vaan sulki silmänsä. Hän olisi nukahtanutkin sillä samalla hengenvedolla, ellei ovi olisi paukahtanut rappukäytävässä. Paukahdusta seurasi käheä karjaisu:

– Olet hupiukko, Uosukainen, saatanan hupiukko, kuulitko!

– On se perkele..., toinen miesääni ärsi vastaukseksi.

Kengänpohjat vingahtelivat käytävässä. Nainen ponnahti istumaan ja pyyhkäisi punertavan tukkansa silmien edestä.

– Mitä tapahtuu?

Märkä läsäys kaikui rapussa. Ähistiin.

Ronny pudisti päätään silmät suljettuina.

– Se on Uosukainen, seinänaapuri. Nuku vaan. Kyllä ne siitä rauhoittuu.

Lisää ähinää käytävästä. Kova kolaus.

– Ai saatana, joku parahti.

– Ylös Ronny, ne tappelee siellä, nainen sanoi ja kierähti sängystä.

Ronnyn jalat painoivat aina aamuisin puoli tonnia, mutta hän heilautti ne kuitenkin sängystä. Kantapää kopsahti kipeästi lattiaan. Kipu virkisti edes vähän. Hän näki Jennin kiskovan farkkuja ylleen ja kaivavan virkamerkkinsä esiin.

– Odota nyt hetki, Ronny huokaisi. – Ei tässä poliisia tarvita. Mä menen.

Jenni mulkaisi häntä typertyneenä.

– Ronny, sä olet poliisi.

Ronny oli saanut toisen jalkansa lahkeeseen ja pomppi eteistä kohti.

– Niin niin, mutta... odota nyt vaan täällä, jooko.

Kun Ronny sai oven auki käytävään, meteli voimistui. Rappu oli U-kirjaimen muotoinen, joten vaikka Ronny ja Uosukainen olivat seinänaapureita, Uosukaisen ovi oli piilossa portaiden takana. Kaksi sätkivää jalkaparia pilkisti kaiteiden välistä.

Ronny huomasi, että myös naapurin kissarouva oli raottanut oveaan ja silmäili painivia miehiä. Oranssihtava katti oli kietonut häntänsä naisen nilkan ympärille ja köyristi selkäänsä Ronnyn nähdessään.

– Uosukainen taas. Juopottelee yöt ja haisee päivät, rouva mutisi ja loi sitten vaativan katseen Ronnyn suuntaan. – Eikö sitä voisi viedä vankilaan?

– Ei kai nyt yhdestä painista, Ronny totesi.

Rouvan läpi kulki väristys kuin rapussa olisi käynyt kylmä tuulenvire, mikä ei lämpötilan huomioon ottaen ollut mitenkään mahdollista. Vähäpukeiset miehet puhisivat kaiteiden takana.

– Vai yhdestä painista? Koko yöhän tässä on taas mekastettu.

– Sillä oli eilen synttärit, Ronny vastasi yrittäen pehmentää tilannetta.

– Ei minua sen synttärit kiinnosta. Häätöpäivää juhlin.

Ronny kohotti rauhoittelevasti kättään ja kiersi portaikon Uosukaisen ovelle. Uosu makasi selällään lattialla ja tavoitteli päällään istuvan, pelkkiin ruutukuvioisiin shortseihin pukeutuneen miehen kasvoja. Uosu-raukan t-paita oli kivunnut taistelun tuoksinassa kainaloihin, ja hikinen selkä päästeli pieruja muistuttavia ääniä ollessaan suorassa kontaktissa lattialaattojen kanssa. Rapussa haisi hiki ja viina. Miesten liikkeet olivat niin hitaita ja ponnottomia, että näytti siltä kuin he taistelisivat veden alla.

– No niin, no niin, Ronny sanoi, tarttui Uosukaisen päällä istuvaa ukkoa kainaloista ja nosti sivuun.

Mies oli laiha, ja tämän aivan liian suuret ruutushortsit yrittivät valahtaa nilkkoihin. Ronny tunsu jotain sormissaan, jotka oli juuri työntänyt ukon kainaloihin. Ne olivat kosteat, ja hän nuuhkaisi niitä varovasti. Sormet haisivat hieltä.

– Helvetin helvetti, mies raivosi estäen toisella kädellään shortsejaan putoamasta ja viritellen toista jonkinlaiseen hyökkäys-asentoon.

Mies oli melko lyhyt. Ronny taas oli 190-senttinen ja romuluinen. Ja koska vatsalihaksista ei ollut näkynyt merkkiäkään enää aikoihin, painoakin oli yli 110 kiloa. Eron jälkeen sitä oli ollut hetken enemmänkin, mutta sitten Ronny oli tsempannut ja pudottanut viisi kiloa. Naapurin kissarouvakin oli huomannut muutoksen, koska oli kerran kehunut häntä reippaaksi hänen noustessaan rappusia hissin sijaan.

Ronny tarttui nyrkkiin puristettuun käteen, kuin mies olisi ojentanut sen tervehtiäkseen, ja toivoi kokonsa riittävän rauhoittamaan tilanteen.

– Olen Ronny, ja Uosukainen tässä on naapurini. Mikä täällä on hätänä?

– Hupiukko, perkele, paidaton mies ärisi ja nykäisi kätensä pois.

– No älähän nyt. Kyllä Uosukaisella monia vikoja on, mutta hauskaksi häntä ei voi haukkua, Ronny totesi ja ojensi kätensä vuorostaan maassa makaavalle Uosukaiselle. – Onko tullut huonot kaupat, vai oletteko puhuneet politiikkaa?

– Ketku saatana, ruutushortsinen mies tuhisi vahvistaen ensimmäisen arvauksen.

Ronny veti naapurinsa pystyyn. Selän ja lattian välistä kuului märkää rutinaa. Keski-ikä ylittänyt, keskivartalolihava ja etenkin päälaen keskikohdilta hiuksensa kadottanut Uosukainen oli tuurijuoppo, joka oli velkaantunut joskus 80-luvun alkupuolella sen verran pahasti, että oli päättänyt sen jälkeen kunnostautua mustan pörssin kauppiaana. Uosu osti mitä halvalla sai, alkuperää kyselemättä, ja myi sitten eteenpäin, vanhoista ulosotoista tai veroista suuremmin stressaamatta. Joskus hän tuli ostaneeksi ja myyneeksi eteenpäin tavaraa, joka ei täysin vastannut asiakkaan odotuksia. Ja siitä taas seurasi riitoja.

Uosukainen puisteli Olvin t-paitaansa pölystä.

– Ei kai se mun vikani ole, jos tuo nukahti kuulokkeidensa päälle.

– Ne toimi puoli tuntia, paidaton mies ärähti. – Puoli tuntia.

– Ja olisi toimineet puoli tuntia pidempään, jos olisit torkah-
tanut puoli tuntia myöhemmin. Jos haluat vakuutuksen, mene
Sampoon.

– Täytyy kuulokkeiden kestää sen verran, että laskee pään
tyynylle!

Uosukainen huokaisi syvään.

– No, se riippuu pään koosta. Ja tietenkin unirutiineista. Ja
sinun kohdallasi valitettava tosiasia on, että pyörit unissasi kuin
pullonokkadelfiini. Mutta siinä olet oikeassa, että on surkutelta-
vaa, ettei nykyelektroniikkaa ole tehty kestäväksi. Se on tämän
kelvottoman kulutusyhteiskunnan syy. Tavarat tehdään käytet-
täviksi ja sitten pois heitettäväksi, jotta saadaan taas myytyä
uusia. Syötämme kaikki hirviötä, joka kasvaa koko ajan. Mutta
sille sinä ja minä ei valitettavasti voida mitään.

Paidaton kaveri nytkähti kohti Uosukaista, mutta Ronny
koppasi miehen ennen kuin tämä ehti huitaista. Uosukainen
heristi sormeaan.

– Tiedätkö kenen sylissä olet? hän kysyi Ronnya vilkaisten.
– Tämä on Holmin poika. Niinpä, juuri sen Holmin. Että miet-
tisin kahdesti.

Paidaton mulkaisi Ronnya epäilevästi.

– Oletko muka Holmin poika?

Ronny siirsi miehen omalle puolelleen käytävää.

– Mitä jos nyt tehtäisiin niin, että jatkatte juhlia toisella ker-
taa, kun olette molemmat saaneet hieman unta palloon.

– Entä ne kuulokkeet? mies kysyi.

Ronny levitti pahoittelevasti käsiään.

– Varastetulla tavaralla ei taida olla palautusoikeutta. Osta
seuraavan kerran kaupasta, maksa verot ja nauti takuusta. Niin
se vaan on.

Sitten Ronny paimensi Uosukaisen takaisin tämän asuntoon
ennen kuin kiista syttyisi uudestaan. Sen jälkeen hän lähti saat-
tamaan paidatonta miestä alaovelle.

– Liikuttiin fajias kanssa samoissa porukoissa skideinä, mies selitti, nyt selvästi kohtalonsa hyväksyneenä.

Ronny näytti salaa peukaloa kissarouvan ovisilmään, josta tiesi tämän katselevan. Väliovi pamahti kiinni.

– Vieläkö se Sörkassa istuu?

– Siellähän se, Ronny vastasi.

– Kerro terkkuja, jos käyt kattoo sitä.

– Lupaam kertoa.

– Et kysynyt mun nimeä.

– Kyllä sut muistaa ilmankin, Ronny totesi ja työnsi alaoven auki.

– Vaatteet jäi ylös, mies tajusi tuntiessaan ulkoilman ihollaan.

– No, ainakin on lämmin, Ronny lohdutti, veti oven kiinni ja huusi lasin läpi: – Pelkkää hyvää.

Kun Ronny palasi takaisin asuntoonsa, Jenni istui täysissä pukeissa keittiönpöydän ääressä. Aamu-uutiset pyörivät pienessä kuvaputkitelevisiossa. Tuulettimet linkosivat turhaan hiostavaa ilmaa, joka pysyi lämpimänä öisinkin. Ronny tunsu hien kihovan jälleen otsalleen.

– Taas uusi kirjepommi, Jenni totesi ja osoitti televisiota.

Ronny kaatoi kuppinsa puolilleen tuoretta kahvia samalla kun kuunteli uutistenlukijaa.

– *Helsingissä on yöllä tapahtunut jo kolmas kirjepommi-isku kesäkuun aikana. Tällä kertaa kohteena oli Suomen Pankki, jossa räjähdys aiheutti lisäksi tulipalon, joka pääsi leviämään rakennuksen takaosassa. Pelastuslaitos sai hälytyksen varhain aamuyöllä, ja tulipalo saatiin hallintaan ennen kuin se levisi koko rakennukseen. Valitettavasti henkilövahingoilta ei tällä kertaa välttytty, sillä paikalla ollut yövartija loukkaantui vakavasti yrittäessään sammuttaa räjähdystä seurannutta paloa. Vartija on kuljetettu sairaalahoitoon. Poliisi tutkii tapausta tapon yrityksenä, törkeänä pahoinpitelynä, tuhotyönä ja...*

Ronny kaivoi tupakat taskustaan. Ensimmäinen kirjepommi-kohde oli ollut hovioikeus, toinen Yleisradion toimitus, ja nyt oli isketty keskuspankkiin. Ensimmäisellä kerralla rikospaikkatutkijoilla oli ollut täysi työ keksiä, mitä oli oikein tapahtunut. Hovioikeuden yhden toimistohuoneen ikkunat olivat yllättäen pirstoutuneet aamuyöllä ja varashälyttimet olivat aktivoituneet. Paikalla kävi selväksi, että huoneessa oli tapahtunut melko voimakas räjähdys. Ensin oletettiin, että joku oli heittänyt jonkinlaisen räjähteen sisään ikkunasta, mutta koska kaikki ikkunalasien sirpaleet olivat rakennuksen ulkopuolella, teoria hylättiin. Kun sama toistui Yleisradion tiloissa, keksittiin yhteys räjähdysten ja saapuneen postin välillä. Kävi ilmi, että joku oli pakannut ajastimella varustetun, kotitekoisen pommin videokasetin paksuiseen, A4-kokoiseen kirjekuoreen ja lähettänyt paketin sellaiselle työntekijälle, joka oli aloittanut kesälomansa. Paketti kulkeutui työntekijän toimistoon tai yleisiin tiloihin, missä se sitten räjähti keskellä yötä rikkoen ikkunat ja hajottaen irtaimiston. Tähän mennessä kukaan ei ollut ilmoittautunut iskujen tekijäksi, eikä räjähdyspaikoilta ollut löytynyt ainuttakaan vihjettä siitä, miksi joku sabotoi valtion toimielimiä.

Ronny kalasti tupakan huultensa väliin. Sytytin ei ollut askissa kuten yleensä.

– Olikohan se tällä kertaa palopommi, vai syttyikö palo satumalta? Jenni pohti.

Ronny taputteli reisiään. Takataskut tyhjät, etutaskut sama homma.

– Tässähän on pakko alkaa kahlata jokainen kirje läpi ennen kuin niitä annetaan eteenpäin, Jenni mutisi. – Hovioikeus, Yle ja keskuspankki. Kaikki valtion instansseja. Mistä sen tietää, vaikka Pasilassa pamahtaisi seuraavaksi.

– Niin, ei kai mistään, Ronny myönsi.

Kippo eteisen lipaston päällä – tyhjä. Ei sytyttimen sytytintä.

– Lähettäjääkin on vaikea saada selville, ellei hän itse mokaa, Jenni pohti ääneen. – Pienet paketit saa pudottaa suoraan postilaatikkoon. Ja tuskin sormenjälki tai DNA:kaan auttaisi, ellei tyyppi sitten satu olemaan valmiiksi rekisterissä.

Ronny tarttui keittiönkaapin kahvaan sytytintä etsiessään ja nykäisi. Kuului napsahdus, ja kahva jäi käteen.

Jenni katsoi kahvaa.

– Miksi ihmeessä sä asut täällä? hän kysyi.

– Viihdyn täällä, Ronny vastasi lakaisten katseellaan keittiötä, kunnes paikansi mustan Coltin lieden vierestä ja nappasi sen käteensä.

– Ei kukaan täällä oikeasti *viihdy*, Jenni vastasi. – Ymmärrän kyllä, että rahaa jää taskuun enemmän kuin kalliimmilla alueilla, mutta onko se sen arvoista, kun juopot tappelee käytävässä ja keittiö lahoaa käsiin? Pystyisit asumaan muuallakin.

Ronny kohautti olkapäitään. Hän oli aina asunut Jakomäessä ja aina viihtynyt. Hän oli astumassa parvekkeelle, kun Jenni jatkoi:

– Vapaapäivä on muuten peruttu. Ruoholahden R-kioski on ryöstetty. Pitäisi kuulla epäiltyä heti. Fyrkat kateissa, paska näytö ja hässäkkä päällä. Jos saataisiin kaverista irti edes jotain, niin rahat ei ehtisi kauas. Lupasin soittaa sulle ja pyytää, että hoitaisit kuulustelun.

Jenni oli ryhmänjohtaja Helsingin rikospoliisin omaisuusrikosyksikössä, jossa Ronny työskenteli tutkijana. Jenni oli siis teoriassa hänen pomonsa. Tai ihan käytännössäkin.

– Hoidetaan pois, Ronny nyökkäsi ja nytkähti parvekettä kohti.

– Meidät molemmat halutaan sinne, Jenni sanoi.

Ronny ymmärsi, mitä Jenni tarkoitti. He pitivät suhteensa salassa työpaikalla. Tai suhde oli kyllä melko vahva sana. Juttu. Se oli parempi. Heillä oli juttua, ja tiedon jutustaan he pitivät itsellään. Jenni oli Ronnya melkein kymmenen vuotta vanhempi, ja hänellä oli aviomies, jonka kanssa parisuhde ilmeisesti rakoi-li puolin ja toisin. Rivien välistä oli pääteltävissä, että mies petti

Jenniä, ja vastineeksi Jenni tuli Ronnyn luokse ylityöväpäillä, kun mies luuli hänen päivystävän töissä. Ronny aisti vierailujen ajoittuvan hetkiin, jolloin Jennillä ja miehellä oli riita päällä. Toisin sanoen Ronny oli koston väline.

– Mene vaan edeltä. Tulen, kun olen saanut tämän poltettua.

Ronny ehti jo maistaa nikotiinin kielellään, kun matka jälleen seisahtui.

– Tämä ei toimi, Jenni totesi.

Ronny jäi kynnykselle keinumaan. Jenni oli suoraviivainen nainen, joka sanoi mitä ajatteli ja kertoi mitä halusi.

– Niin, kai tässä haasteensa on.

– Joten se siitä sitten, niinkö? Jenni kysyi.

Ronny kääntyi. Jennin kasvot olivat ilmeettömät. Niin ilmeettömät, että Ronny tajusi keskustelun olevan kaukana valmiista. Hän tarvitsi lisääikaa, ja etenkin nikotiinia, saadakseen aivonsa toimimaan. Hän kohotti savuketta.

– Tulen ihan just.

Saatuaan parvekkeen oven suljettua perässään Ronny sytytti tupakan ja puhalsi savut kohti keltaisena loimuavaa tulipalloa. Ilmassa oli jälleen uuden hellepäivän tuoksu. Hän ehti imaista toiset henkoset, kun joku rykäisi.

– Antoiko se periksi niiden kuulokkeiden kanssa?

Uosukainen nojaili tupakoimassa viereisellä parvekkeella.

– Ai se kaverisi? Kai se antoi.

Uosukainen rapsutti Olvin logoa rinnassaan.

– Hyvä. Paskat kuulokkeethan ne oli. Ryssät on myyneet mulle sekunda. Aion vaatia korvauksia.

Ronny suihkautti savut nenästään.

– Muista olla kohtelias. En ole aina pelastamassa.

Uosukainen nojasi selkänsä kaiteeseen ja taivutti kädet pään yli venytykseen. Vaikka hänen omenamainen vartalonsa ei sitä heti paljastanut, Ronny tiesi hänen pelaavan ahkerasti kossiä silloin, kun ei ollut putki päällä.

– Olen muutenkin vaihtamassa toimittajaa, Uosukainen totesi. – Eestin pojilla on kaikenlaista kiinnostavaa, eikä ne myy piraatteja. Kävin eilen tekemässä tilauksen. Nyt olisi jotain mitä sinäkin tarvitset, eikä maksa pal...

Lause jäi kesken, kun parvekkeen ovi aukesi ja Jenni työnsi päänsä pihalle.

– Tulisitko jo.

Ronny kohotti tupakkaansa.

– Minuutti.

Ovi sulkeutui.

– Oliko se se kyttä? Uosukainen kysyi.

Ronny nyökkäsi.

– Ja annoit mun puhella mitä sattuu!

– Mäkin olen kyttä, Ronny muistutti.

Uosukainen nippasi tupakan alapihalle. Se melkein osui juuri rapusta ulos astuvan kissarouvan niskaan.

– Eri asia. No, tulen illalla käymään, niin jutellaan siitä mistä mainitsin. Lupaam ettet pety.

– En usko, että tarvitsen mitään.

– Kaikki tarvitsevat. Sehän tässä yhteiskunnassa onkin vialla, Uosukainen sanoi ja katosi ovestaan.

Jenni odotti keittiönpöydän ääressä.

– Haluat siis lopettaa tämän? Jenni kysyi.

Ronny raapi niskaansa. Tukka oli päässyt turhan pitkäksi.

– Ei mulla ole mitään syytä haluta lopettaa tätä, Ronny vastasi. – Sanoit itse, ettei tämä toimi. Sanoin vain, että onhan tässä haasteensa.

– Niin on, mutta sait asian kuulostamaan siltä, että koko juttu on sulle ihan se ja sama.

Jenni tarkasteli Ronnya terävästi.

– Ei se ja sama, Ronny sanoi. – Mutta sä tässä naimisissa olet, ja myös pomoni. Luulin vaan että halusit...

– Mutta mitä sä haluat? Jenni keskeytti. – Älä käännä tätä muhun, vaan kerro mitä itse haluat. Rehellisesti. Haluan tietää.

Ronny huomasi kahvikuppinsa ikkunalaudalla ja tarttui siihen.

– Samaa, mitä olen aina sanonut.

– Eli että olen laastarisi.

Niin, ehkei Jenni ollut ainoa, joka etsi helpotusta johonkin.

– Yhtä paljon kuin minä sinun, Ronny vastasi. – Mutta kuten olen sanonut, tykkään seurastasi. Paljon.

– Jos tykkäisit seurastani, olisit varmaan näyttänyt edes hie-
man harmistuneemmalta, kun sanoin ettei tämä toimi.

Ronny tunsi tupakka-askin muodot reittään vasten ja ymmärsi kaipaavansa lisää nikotiinia.

– Kyse ei ole siitä, vaan siitä, että me olemme molemmat aina
tienneet, että tämä on väliaikaista. Kuten sanoin, olet naimisissa.
Tuntuu, että odotat ehkä jotain, mitä en pysty tarjoamaan.

Jenni vilkaisi suljettuja sälekaihtimia. Vihreiden silmien
pinta kimmelsi kosteana.

– Kyllä pystyisit, mutta et vaan halua. Jos *hän* pyytäisi, olisit
valmis mihin tahansa.

– *Hänellä* ja mulla on yhteinen lapsi, Ronny puolusteli.

– Ei se siitä johdu, Jenni tuhahti. – Tee mitä haluat, mutta
ymmärrä nyt edes se, että niin kauan kuin roikut *hänessä*, oma
elämäsi polkee paikallaan. Ja hän on mennyt eteenpäin ajat
sitten.

Ronny levitti kätensä.

– Niin asiat nyt vain ovat.

Jenni kohottautui seisomaan ja kosketti Ronnyn poskea.
Sormet kohtasivat kuopan poskiluun alla ja pysähtyivät, tunnus-
telivat arpea.

– Et ole koskaan edes kertonut, mistä sait tämän. Et, vaikka
olemme tunteneet vuosia.

Kuopan reunat pingottuivat Ronnyn hymyillessä.

– Olenpas.

Jenni tuhahti.

– Jos luulet, että uskoin sen tarinasi puurolusikasta, niin olet vielä pahempi idiootti kuin luulin. Kukaan ei ole koskaan maailmanhistorian aikana kaatunut lusikan kanssa niin, että se olisi lävistänyt posken. Ei vaikka olisi kuinka nälkäinen. Olisit edes väittänyt sitä veitseksi.

Ronny muttristi suutaan.

– Okei. Haluatko sitten kuulla oikean tarinan? Mutta jos kerron, et saa kertoa kenellekään.

Jenni nyökkäsi.

– Okei, täältä tulee. Tiedätkö sen jekun, kun joku katsoo muualle, ja sitten osoitat hänen poskeaan sormellasi ja sanot hänen nimensä, ja kun hän kääntyy, sormi tökkää hänen poskeensa? No, kerran yksi persenaama, Pasi taisi olla hänen nimensä, otti sormen sijasta sakset ja...

Jennin käsi läimähti Ronnyn rintaan.

– Haista paska. Nähdään laitoksella.

Ronny katseli hymyillen perään, kun nainen katosi rappukäytävään. Sitten hän kaivoi uuden tupakan askista ja palasi korventavaan aurinkoon.

TE ETTE TUNNE VIELÄ TOISIANNE, mutta jos tapaisit Ronnyn ja kysyisit häneltä, mistä hän on saanut L-kirjaimen muotoisen arven poskeensa, hän valehtelisi sinulle jotakin ja uskoisit kaiken. Jos odottaisit, että hän vuorostaan kysyisi sinulta jotakin, pettyisit, sillä hän tietäisi sinusta jo enemmän kuin haluaisit kenellekään kertoa.

Ronny Holm on keskusrikospoliisin erikoisyksikön kuulustelija. Hänen tehtävänsä on nähdä se, minkä ihmiset haluavat salata.

ISBN 978-952-870-475-1 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR